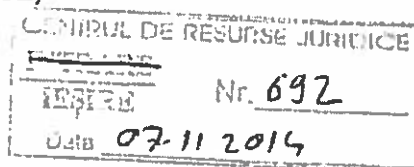

TRIBUNALUL BUZĂU
SECȚIA PENALĂ

DOMNULE PREȘEDINTE,

Subscrisa,

Fundația Centrul de Resurse Juridice, cu sediul în București, str. Arcului nr. 19, sector 2, înregistrată în registrul persoanelor juridice prin Sentința civilă nr. 276/18.12.1998 a Tribunalului București, cod fiscal RO 11341550, reprezentată prin Georgiana Iorgulescu, în calitate de directoare executivă,

în temeiul art. 340 din C. Proc. Pen., formulăm prezenta

PLÂNGERE

împotriva ordonanței de respingere a plângerii emise de Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău la data de 14.10.2014, în dosarul nr. 607/II/2/2014¹, prin care ne-a fost respinsă plângerea împotriva ordonanței de clasare din data de 11.09.2014, emisă de Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău în dosarul nr. 165/P/2014²,

prin care vă solicităm să desființați soluția atacată și să trimiteți cauza la procuror pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală.

¹ O copie a ordonanței atacate este atașată prezentei ca Anexa nr. 1.

² O copie a ordonanței de clasare este atașată prezentei ca Anexa nr. 2.

MOTIVE:

1. SITUAȚIA DE FAPT

În baza unui protocol de colaborare încheiat cu Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, în temeiul art. 33 din Convenția ONU privind drepturile persoanelor cu dizabilități³, Centrul de Resurse Juridice efectuează periodic vizite neanunțate în instituții din România în care rezidă persoane cu dizabilități intelectuale.

La data de 21.11.2013, experții CRJ au realizat o vizită inopinată de monitorizare a modului în care sunt respectate drepturile persoanelor cu dizabilități mintale în Căminul de vârstnici și adulți cu dizabilități Aldeni, comuna Cernătești, județul Buzău. Căminul oferea, la data respectivă, servicii unui număr de aproximativ 100 de persoane, domiciliat în București.

În rapoartele experților CRJ, întocmite ca urmare a acestei vizite⁴, au fost menționate grave încălcări ale drepturilor beneficiarilor rezidenți în Cămin, încălcări majore ale prevederilor Convenției ONU privind drepturile persoanelor cu dizabilități, ale Legii nr. 487/2002 privind sănătatea mintală și protecția persoanelor cu tulburări psihice, precum și ale Ordinului nr. 372/2006 privind Normele de aplicare a Legii nr. 487/2002.

În data de 14.02.2014, experții CRJ au realizat o nouă vizită inopinată de monitorizare a modului în care sunt respectate drepturile persoanelor cu dizabilități mintale rezidente în cămin. La data acestei vizite, proprietarul Vasile Alexandru nu a permis experților CRJ să-și finalizeze activitatea și nici nu au fost oferite date cu privire la numărul exact al beneficiarilor.

În urma vizitei din 14.02.2014, la trei luni de la data primei vizite, experții CRJ au constatat că situația beneficiarilor s-a înrăutățit mult și că faptele săvârșite în cadrul căminului sunt fapte ce intră sub incidența legii penale.

Ca atare, la data de 18.02.2014, subscrisa am înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul Buzău un denunț⁵ referitor la abuzurile pe care personalul din Cămin le aplica beneficiarilor acestuia. Prin denunț, am solicitat cercetarea și trimiterea în judecată a persoanelor responsabile de abuzurile săvârșite asupra beneficiarilor (inclusiv proprietarul și administratoarea căminului și restul personalului care se face vinovat de abuzuri), considerând

³ Ratificată de România prin Legea nr. 221/2010.

⁴ Rapoartele sunt atașate prezentei ca Anexa nr. 3.

⁵ O copie a denunțului este atașată prezentei ca Anexa nr. 4.

că acestea intră în sfera faptelor prevăzute de art. 188, art. 193, art. 281, art. 282 și art. 297 C. Pen.

La data de 11.09.2014, Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău a dispus clasarea cauzei, pe motivul că faptele pe care subscrisa le-am denunțat nu există. La data de 15.09.2014, ordonanța de clasare a fost comunicată subscrisei, în copie.

Întrucât am apreciat ordonanța de clasare ca nelegală, subscrisa am formulat plângere împotriva acesteia la data de 03.10.2014⁶, solicitând infirmarea ordonanței de clasare și redeschiderea urmăririi penale în cauză.

La data de 17.10.2014, ne-a fost comunicată ordonanța de respingere a plângerii, prin care Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău, prin prim-procuror Valerică Vășii, a apreciat că motivele noastre de critică a soluției de clasare a cauzei nu se susțin și că oricum nu am avea calitate procesuală pentru a ataca soluția de clasare. Ordonanța prin care ne-a fost respinsă plângerea, ca și ordonanța de clasare inițială, sunt nelegale, motiv pentru care formulăm prezenta plângere, prin care vă solicităm să desființați soluția atacată și să trimiteti cauza la procuror pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală.

2. ADMISIBILITATEA PLÂNGERII

Prin ordonanța de respingere a plângerii, în afară de motivele de fond invocate în sprijinul acestei soluții, Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău a afirmat și că subscrisa nu avem calitate procesuală pentru a ataca soluțiile de neurmărire sau netrimite în judecată, invocând în acest sens decizia ÎCCJ nr. 13/2011 din 19.09.2011⁷, pronunțată în cadrul unui recurs în interesul legii.

Dispozițiile acestei decizii nu se aplică în speță, deoarece aceasta a avut în vedere stabilirea calității procesuale a Agenției Naționale de Integritate în ceea ce privește atacarea soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată. Argumentul pentru care această calitate a ANI nu a fost recunoscută de ÎCCJ are în vedere exclusiv atribuțiile conferite ANI prin lege, ÎCCJ precizând că:

“Particularizând aceste considerații la situația Agenției Naționale de Integritate, este real că menirea acesteia constă în asigurarea integrității în exercitarea demnităților și funcțiilor

⁶ O copie a plângerii este atașată prezentei ca Anexa nr. 5.

⁷ Publicată în M. Of. nr. 794/09.11.2011.

publice și prevenirea corupției instituționale, însă interesul public pentru înființarea și funcționarea unei asemenea instituții nu este suficient pentru a justifica un demers al Agenției în fața judecătorului, în procedura instituită în art. 278¹ din Codul de procedură penală, întrucât pe această cale s-ar depăși atribuțiile Agenției Naționale de Integritate, clar delimitate la "responsabilități în evaluarea declarațiilor de avere, a datelor și informațiilor privind averea, precum și a modificărilor patrimoniale intervenite, a incompatibilităților și a conflictelor de interese potențiale în care se pot afla persoanele prevăzute la art. 1, pe perioada îndeplinirii funcțiilor și demnităților publice" [a se vedea art. 8 alin. (1) din Legea nr. 176/2010].

Prin urmare, atribuțiile Agenției se limitează la această evaluare, putându-se doar sesiza alte organe (fiscale, de urmărire penală sau comisia de cercetare a averilor ori, după caz, disciplinare), care vor decide în mod exclusiv, potrivit propriilor competențe, dacă au fost încălcate dispozițiile legii fiscale ori dacă sunt întrunite condițiile răspunderii penale sau disciplinare, după caz."

Or, este evident că dispozițiile din Legea nr. 176/2010 care limitează obiectul de activitate al ANI nu se aplică decât ANI, nu și subscrisei. Calitatea noastră procesuală în atacarea soluției Parchetului este dată, în primul rând, de textul art. 336 alin. (1) C. Proc. Pen, care stabilește că "Orice persoană poate face plângere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime". Textul legal citat impune o singură condiție pentru ca o persoană să aibă posibilitatea de a face plângere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, și anume ca interesele legitime ale acestei persoane să fi fost vătămăte. Interesul nostru legitim în cauză reiese chiar din statutul Centrului de Resurse Juridice⁸, care precizează printre obiectele de activitate ale CRJ inclusiv "promovarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului și protejarea acestora prin orice tip de activități".

De altfel, într-o speță similară în care subscrisea am fost parte, ÎCCJ ne-a recunoscut în mod expres calitatea procesuală de a ataca actele procurorului, precizând că „Înalta Curte consideră că Fundația „Centrul de Resurse Juridice” se circumscrie categoriei de “orice persoane ale cărei interese legitime sunt vătămăte” evidențiată în conținutul dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală [sublinierea noastră], legitimitatea interesului său, materializându-se în sesizarea efectuată în vederea aflării împrejurărilor deceselor celor 17 pacienți din Spitalul de Psihiatrie de la Poiana Mare, în lunile ianuarie-februarie 2004, în scopul protejării dreptului la viață, a interzicerii

⁸ O copie a statutului este anexată prezentei ca Anexa nr. 6.

tratamentelor inumane sau degradante pentru declanșarea unei anchete oficiale aprofundată și efectivă în vederea identificării și pedepsirii persoanelor responsabile de încălcarea dreptului arătat și aplicarea rețelor tratamente, în conformitate cu prevederile art. 2 și 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, respectiv de realizare a conștientizării societății de necesitatea protecției drepturilor și libertăților fundamentale, asigurarea accesului la justiție, ceea ce corespunde obiectului sau de activitate, ca fundație, persoană juridică română de drept privat, fără scop patrimonial, de utilitate publică. [sublinierea noastră]⁹.

Motivarea ÎCCJ menționată nu este contrazisă de decizia ÎCCJ invocată de Parchet, întrucât cea din urmă se referă doar la dreptul ANI de a ataca soluțiile procurorului, drept care este limitat de dispozițiile legale care reglementează funcționarea ANI, nerelevante pentru calitatea noastră procesuală, ce reiese din obiectul nostru de activitate ca fundație având ca obiectiv apărarea drepturilor omului.

De asemenea, art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ stabilește că *“Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.”*, iar art. 2 alin. (1) lit. r) din aceeași lege definește interesul legitim public drept *“interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice”*. Este adevărat că Legea nr. 554/2004 nu este o lege penală, dar în lipsa unei definiții a interesului legitim în C. Proc. Pen., aprecierea interesului public în materie penală prin prisma definiției din Legea nr. 554/2004 este justificată, mai ales având în vedere caracterul public al dreptului penal și faptul că nu există nicio dispoziție penală care să excludă interesul public din sfera intereselor legitime.

Mai mult, trebuie remarcat și că victimele infracțiunilor în acest caz fie au decedat, fie se află într-o postură în care accesul la justiție și redactarea și susținerea plângerilor sau acțiunilor în instanță sunt peste posibilitățile acestora. Având în vedere că beneficiarii căminului nu pot părăsi incinta acestuia, și că formele de comunicare cu exteriorul sunt inexistente (pag. 3 din raportul întocmit de monitorii CRJ), rezultă că beneficiarilor le-ar fi extrem de greu să sesizeze abuzurile suferite autorităților competente.

⁹ Decizia ÎCCJ nr. 3838 din dosarul nr. 4948/1/2006 (pg. 9-10), anexată la prezenta ca Anexa nr. 7.

3. CRITICA SOLUȚIEI DE CLASARE A CAUZEI

a. Introducere

Soluția dispusă prin ordonanța de clasare este nelegală în principal ca urmare a următoarelor aspecte:

- investigația efectuată nu a avut în vedere toate persoanele despre care existau indicii că sunt responsabile de abuzurile aplicate beneficiarilor centrului;
- activitatea de strângere de probe s-a desfășurat superficial și cu întârziere;
- pasivitatea Parchetului de pe lângă Tribunalul Buzău constituie o încălcare a obligației Statului român de a efectua o investigație efectivă în ceea ce suspiciunile de rele tratamente, așa cum această obligație a fost stabilită prin jurisprudența CEDO.

b. Persoanele cercetate

Prin denunțul pe care l-am înaintat, subscrisa am indicat că printre persoanele care urmează să fie cercetate trebuie să se regăsească proprietarul căminului, administratoarea acestuia precum și orice alți membri ai personalului care se fac vinovați de abuzuri asupra beneficiarilor. Cu toate acestea, din cuprinsul ordonanței de clasare reiese că singura persoană investigată a fost proprietarul căminului, Vasile Alexandru.

În raport de faptele și circumstanțele cauzei, restrângerea cercului de suspecți la o singură persoană este vădit nejustificată. Astfel, deși în mod evident considerăm că și proprietarul căminului trebuie tras la răspundere pentru faptele de natură penală petrecute în incinta acestuia, nu înțelegem de ce, în afara sa, nu au fost cercetate și persoanele care se ocupă cu îndeplinirea sarcinilor de zi-cu-zi în cămin. Având în vedere că ordonanța de clasare nu conține niciun motiv care să justifice limitarea cercetării la proprietarul căminului (ba chiar menționează, în mod eronat, că subscrisa am solicitat doar cercetarea domnului Vasile Alexandru – în realitate denunțul nostru se referea la mai multe persoane), considerăm că omisiunea Parchetului de pe lângă Tribunalul Buzău de a investiga toate persoanele menționate în denunțul nostru reprezintă o gravă neglijență. Este evident că, având în vedere natura abuzurilor pe care le-am semnalat (condiții materiale precare, agresiuni asupra beneficiarilor, neacordarea tratamentelor medicale, avorturi forțate, încălcări ale vieții private, decese cauzate de lipsa de îngrijire), acestea nu s-ar fi putut desfășura fără participarea directă a personalului căminului care avea atribuții în îngrijirea și asistarea beneficiarilor și fără

concursul administratoarei centrului care, prin natura postului ocupat, avea sub supraveghere și coordonare directă toate activitățile petrecute în acesta.

Identitatea exactă a tuturor persoanelor vinovate și calitatea acestora (autor, coautor, complice sau instigator) nu poate fi cunoscută cu certitudine în prealabil și va ieși la iveală numai pe parcursul investigației, dar pentru aceasta este mai întâi necesar ca urmărirea penală să meargă dincolo de proprietarul căminului.

Ca atare, în lipsa oricărui factor care să împiedice deschiderea urmăririi penale și cu privire la aceste persoane, se impune infirmarea soluției de clasare și extinderea urmăririi penale, pentru a asigura că toți cei vinovați vor răspunde penal, în conformitate cu legea.

c. Strângerea probelor

Apreciem că Parchetul și-a îndeplinit activitatea de strângere de probe incomplet și cu întârziere, încălcându-și obligația legală stabilită prin art. 306 (1) C. Proc. Pen., care impune organelor de urmărire penală să caute și să strângă datele ori informațiile cu privire la existența infracțiunilor și identificarea persoanelor care au săvârșit infracțiuni.

În speță, Parchetul a acționat neglijent atât cu privire la natura probelor efectiv colectate, cât și cu privire la modul de colectare a acestora.

Astfel, din cuprinsul ordonanței de clasare reiese că, inițial, activitatea de strângere de probe în cauză s-a limitat la revizuirea unor documente și la consemnarea declarației medicului de familie Benga Alexandru Cristian. Verificarea directă a condițiilor de locuit nu a avut loc decât la data de 02.09.2014, adică la mai bine de șapte luni de la data la care am formulat denunțul (trebuie menționat că ordonanța de clasare precizează în mod greșit că denunțul nostru a fost introdus la data de 12.03.2014, în realitate fiind vorba de data de 18.02.2014), când numărul beneficiarilor din cămin se diminuase oricum considerabil.

Având în vedere gravitatea faptelor pe care le-am semnalat, era imperios necesar ca această vizită să aibă loc cât mai repede posibil după introducerea denunțului, pentru ca organele de cercetare penală să consemneze declarațiile tuturor beneficiarilor căminului, pentru a preîntâmpina ștergerea urmelor infracțiunilor de către făptuitori și mai ales pentru a preveni săvârșirea de noi infracțiuni având drept victime beneficiarii căminului. Pasivitatea de care procurorul de caz a dat dovadă nu este justificată în niciun fel, iar un minim de diligență în analiza rapoartelor CRJ anexate denunțului ar fi dus la concluzia că, din moment ce la data vizitei în cămin a experților CRJ, aceștia au putut constata direct condițiile materiale precare

și urmele de violență asupra beneficiarilor, atunci astfel de aspecte ar fi putut fi constatate direct și de către procurori în ipoteza unei vizite prompte, oferind probe esențiale în instrumentarea cauzei. Nu înțelegem de ce s-a preferat culegerea datelor din rapoartele de constatare întocmite de AJPIS la mai bine de două luni de la data denunțului nostru, având în vedere posibilitatea și necesitatea întreprinderii unei vizite cât mai rapid cu putință după sesizarea unor fapte foarte grave.

Din cuprinsul ordonanței de clasare nu reiese nici că în cauză s-ar fi audiat vreun martor. Deși avem cunoștința de faptul că experții CRJ care au efectuat vizitele de monitorizare au fost audiați de Parchet, din cuprinsul ordonanței de clasare nu reiese dacă au fost audiate și alte persoane, în special beneficiari ai căminului sau personal al acestuia. Ordonanța de respingere a plângerii, răspunzând criticilor noastre la adresa ordonanței de clasare, menționează că “începând cu luna aprilie, procurorul a audiat mai multe persoane implicate în activitatea căminului, nerezultând elemente care să conducă la săvârșirea unor fapte de natură penală” (pagina 2). Totuși, această mențiune nu precizează nicio informație concretă, nu indică persoanele efectiv audiate (lăsând, oricum, de înțeles că Parchetul a audiat doar personalul căminului, nu și beneficiari ai acestuia) și nici rezultatul audierilor. Ca atare, critica noastră inițială rămâne valabilă și considerăm că se impune ca, după infirmarea soluției de clasare și redeschiderea urmăririi penale în cauză, să se dispună audierea tuturor beneficiarilor căminului și a întreg personalului acestuia, deoarece proba cu martori poate fi extrem de importantă în astfel de cauze, unde alte tipuri de probe pot fi mai greu de strâns, mai ales după trecerea unei perioade îndelungate de timp de la data comiterii faptelor.

Și verificarea efectuată de Parchet cu privire la numeroasele decese înregistrate în rândul beneficiarilor este superficială. Nu putem califica decât drept neprofesională decizia de a admite drept ultim cuvânt în această problemă declarația medicului de familie din cămin, adică tocmai a persoanei sub supravegherea căreia s-au produs aceste decese în condiții suspecte. Chiar dacă medicul nu s-ar face vinovat de vreuna dintre infracțiunile pe care le-am denunțat, în niciun caz declarațiile sale nu ar fi trebuit să fie tratate fără niciun fel de precauție rezonabilă și abordare critică, ci ar fi trebuit coroborate cu probe obținute pe alte căi. Numărul mare de decese într-o perioadă relativ scurtă, modul suspicios în care au fost consemnate cauzele acestora (fie de natură generică, fie afecțiuni care nu par a fi în măsură să determine decesul, precum retardul mintal sever), precum și indiciile existente asupra abuzurilor săvârșite în centru impuneau necesitatea unei examinări obiective a acestor decese, nu acceptarea necondiționată a declarațiilor unei persoane care, dacă ar fi recunoscut că acestea au fost rezultatul violențelor sau a altor rele tratamente, practic s-ar fi incriminat singură.

Afirmăm necesitatea ca, după infirmarea soluției de clasare, să se efectueze o autopsie medico-legală a cadavrelor decedaților¹⁰ și să se colecteze toate documentele, indiferent în posesia cui se află, care atestă istoricul medical al fiecărui decedat, documente care să fie analizate și verificate de procurori asistați de medici independenți, nu de medicul căminului, persoană care poate avea un interes în îngreunarea aflării adevărului în cauză.

d. Lipsa unei investigații efective

În al treilea rând, prin neefectuarea unei investigații efective în ceea ce privește abuzurile semnalate, Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău a încălcat art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Conform jurisprudenței CEDO privitoare la acest articol, statele au obligația de a efectua o investigație efectivă (nu doar formală) în ceea ce privește suspiciunile de rele tratamente, investigație ce trebuie să fie capabilă de a conduce la identificarea și pedepsirea celor responsabili (Akdeniz împotriva Turciei, nr. 25165/94 § 139). Lipsa unei astfel de investigații constituie o încălcare a prevederilor art. 3 din Convenție (Assenov și alții împotriva Bulgariei, nr. 90/1997/874/1086 § 106). În cazul persoanelor aflate în custodia autorităților și cu privire la care se constată că au suferit vătămări, statele au obligația de a oferi o explicație plauzibilă cu privire la modul în care aceste vătămări s-au produs (Ribitsch împotriva Austriei, nr. 18896/91 § 34), în caz contrar fiind vorba de o încălcare a art. 3 din Convenție.

Reamintim și că România a fost condamnată recent la CEDO într-o altă cauză în care un tânăr a murit în custodia autorităților, iar investigația asupra decesului său a fost precară. Astfel, în cauza Centrul de Resurse Juridice în numele lui Valentin Câmpeanu împotriva României (47848/08), CEDO a stabilit că autoritățile nu au investigat moartea lui Valentin Câmpeanu conform exigențelor impuse de art. 2 din Convenție și ca utare nu și-au îndeplinit obligația de a efectua o investigație efectivă privitoare la decesul său (§ 147, 152).

¹⁰ O astfel de autopsie ar fi trebuit oricum efectuată la data decesului, având în vedere că Normele privind efectuarea expertizelor, a constatărilor și a altor lucrări medico-legale, aprobate prin Ordinul comun al Ministrului Justiției și al Ministrului Sănătății nr. 1134/C din 25 mai 2000, impun efectuarea autopsiei medico-legale în cazul morților suspecte, iar în definiția morții suspecte se încadrează (conform art. 34 alin. (2) pct. 3 lit. d) din Norme) și decesul care survine în custodie, precum moartea persoanelor aflate în detenție sau private de libertate, decesele în spitalele psihiatrice, decesele în spitale penitenciare, în închisoare sau în arestul poliției, moartea asociată cu activitățile poliției sau ale armatei în cazul în care decesul survine în cursul manifestațiilor publice sau orice deces care ridică suspiciunea nerespectării drepturilor omului, cum este suspiciunea de tortură sau oricare altă formă de tratament violent sau inuman;

Iar în cazul de față, Parchetul a depus chiar și mai puține eforturi pentru aflarea adevărului decât autoritățile în cazul Valentin Câmpeanu.

În virtutea deciziilor CEDO menționate mai sus, organele de urmărire penală ar fi trebuit să investigheze în mod efectiv și real abuzurile la care au fost supuși beneficiarii din centru și să ofere explicații plauzibile în legătură cu situația acestora și cu decesele înregistrate. Investigația ar fi trebuit să fie de natură a conduce la aflarea adevărului în cauză și la sancționarea celor vinovați. În schimb, Parchetul a instrumentat dosarul dând dovadă de lipsă de seriozitate și, probabil, socotind de la bun început faptele denunțate de noi drept fictive (nu ne putem explica altfel întârzierile în demararea colectării de probe). Este doar una din multele situații în care autoritățile neglijează situația persoanelor cu dizabilități sau consideră abuzurile la care acestea sunt supuse drept firești sau mai puțin demne de investigat decât infracțiunile ale căror victime nu sunt persoane instituționalizate. Atât timp cât această atitudine va continua, drepturile persoanelor cu dizabilități din România, inclusiv dreptul la viață, vor continua să fie încălcate, iar Statul român va fi probabil condamnat în continuare de către CEDO ca urmare a refuzului de a stopa aceste încălcări.

Față de toate cele de mai sus, vă solicităm să ne admiteți prezenta plângere, să desființați soluția atacată și să trimiteți cauza înapoi la procuror, în conformitate cu art. 341 alin. (6) lit. b) C. Proc. Pen.

În drept, ne întemeiem cererea pe următoarele articole: art. 188, art. 193, art. 281, art. 282 și art. 297 C. Pen., art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 336 (1). C. Proc. Pen.

Atașăm prezentei plângeri următoarele documente:

Anexa nr. 1 - Ordonanța de respingere a plângerii

Anexa nr. 2 - Ordonanța de clasare

Anexa nr. 3 - Rapoartele întocmite de experții CRJ ca urmare a vizitei în centrul din Aldeni

Anexa nr. 4 - Denunțul

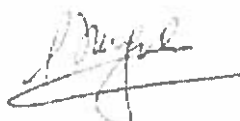
Anexa nr. 5 - Plângerea subscrisei împotriva ordonanței de clasare

Anexa nr. 6 - Statutul Fundației Centrul de Resurse Juridice

Anexa nr. 7 – Decizia ÎCCJ nr. 3838 din dosarul nr. 4948/1/2006

Petent,

Centrul de Resurse Juridice

Georgiana Iorgulescu, Directoare executivă

